Hämnd och Försoning.

—AF—

ONKEL ADAM.

(Forts. från förra numret).

Majoren tog själf en tjänares skepelse på sig och sökte fram en fransk grammatika och läste franska för den lärgiriga flickan, som arbetade bittida och sent, emedan majoren och fröken försäkrade, att det skulle glädja Ludvig.

"Till nästa jul, vill Gud, kommer Ludvig hem," sade gubben många gånger, "och då skall han bli glad."

Huru lätt böjer sig icke kvinnan i hvarje form; hon är skapad att slingra sig kring mannen som en murgrön och betäcka den nakna stammen med sina gröna bladvippor. Utan att förlora sin själfkänsla, utan att ett ögonblick försaka sin värdighet, kan hon linda sina armar äfven kring en brottsling, kyssa hånet från hans läppar och torka ångestsvetten och förbannelsen från hans brinnande panna.

Så kunde också Theodora offra allt, för att böja sig i den nya form, man ville gifva henne; hon observerade hvarje blick, hvarje ord, såg människokännedom ur hvarje blad hon läste, och ombildade sig till en helt annan människa än den, som hennes barndom hade lofvat.

Fröken gjorde, å sin sida, all sin flit att bilda henne till en god husmoder; aldrig än hade matredningen på Lillhamra haft en sådan omväxling, som detta år, aldrig hade väfstolarna arbetat så olika drällmönster, — Theodora skulle lära allt — allt hvad hon kunde lära.

De begge gamle åstadkommo således ett slags underverk: en obildad flicka, som inom den korta tiden af ett år antog bildning och inhämtade en mängd kunskaper, som i en pension behöft fyra, för att intrugas och inexerceras.

Men undervisningens frön föllo också i en tacksam jordmån, och ej i en sådan, som förut genom bakvända odlingsförsök hade blifvit beröfvad sin ursprungliga kraft.

Kvinnans uppfostran går alltid fort, i jämförelse med mannens. Huru ömkligt långsamt och huru stapplande göra vi ej vårt inträde på vetandets område; kvinnan åter är nästan strax hemmastadd och finner genvägar, små gångstigar, som leda rakt till målet, under det att vi arbeta oss trötta vid hvarje litet hinder, och göra omvägar, i stället att söka fågelvägen. Orsaken till detta förhållande tyckes ligga däri, att kvinnan ser sitt mål, men icke vi vårt; hon utbildar sig endast för det husliga lifvet och ser dess framtidsbild hos sina föräldrar och sina kommande omsorger i dem, hennes moder slösar på henne. Gossen däremot skall bildas för att vara verksam i en värld, som han icke känner, han har intet mål och ingen framtid att söka, han måste gå alla krokvägar, beständigt skymda af nya uppväxande hinder, och blott småningom öppnar sig vägen och visar honom, i hvilka riktningar han kan gå — likväl går han sällan den, han bör gå.

Om enhvar komme på den plats, där han passade, skulle världen vara uppfylld af stora män; det är ej brist på duglighet, utan på förmåga att välja verkningskrets, som gör oss så fattiga på utmärkta män. Däremot, huru mången vördnadsvärd kvinna se vi icke ibland oss; där en, som offrar allt för sin man och sina barn, som i tyst försakelse, kanske bortglömd och otackad, arbetar om dagen och vakar om natten för deras kval; där åter en annan, som gläder sig åt hvarje god tanke, hvarje ädel gärning, som lefver och verkar för att sprida glädje, lycka och dygder omkring sig, kanske ogift, kanske faderlös och moderlös, men likväl sammankedjad vid hela mänsklighetens väl och ve, likväl deltagande för allt godt, som rör sig inom det stora släktförbundet. Kvinnan uppfyller oftare sin plats, än mannen sin.

IX.

KAFFEREPET.

Alla vetenskaper ha sina tekniska termer, och ofvanstående är en sådan. Man talar om kaffekalaser, men detta ord uttrycker icke hvad jag vill säga, då jag omtalar ett sådant hos fru borgmästarinnan Tvärsäker i K. Då omkring trettio a fyratio fruar blifvit bjudna — gamla, beskedliga änkor och andra gummor, som tycka om sin kaffetår — då man samlat en så respektabel massa, åstadkommer man ett så kalladt "kafferep".

Längs efter i den lilla staden ser man då, så där mot klockan tre, ett slags procession af gummor, som alla draga sig mot borgmästarens, vid torget belägna, gulmålade byggnad; de gå så tätt efter hvarandra, att de formera ett slags sträng eller rep, och däraf har man ordet "kafferep".

I franska akademien finnas fyratio platser och likaledes i staden K. kafferep, så att man med skäl kunde kalla ledamöterna af detta samfund för en af de fyratio i kafferepet — en ganska vacker titel, om den blott användes.

Mamsell Gallsten var en af de fyrtio och inställde sig också precis på slaget tre hos borgmästarinnan; trappor, förstuga och rum ångade af kaffelukten, och redan hade omkring tjugo gummor ankommit och tagit plats på soffor och stolar i de tre små rum, borgmästarinnan hade att disponera: alla krukor och blommor voro uppställda i symetri, och på ett stort, rundt bord stod det susande kaffeköket af polerad koppar.

Ändtligen voro alla samlade och första koppen med sina många sorter kaffebröd förtärd af samtliga gästerna. Borgmästarinnan frågade, hur kaffet smakat, och alla uttömde sig i beröm öfver dess egenskaper, och alla fyrtio försäkrade, att ingen i hela staden kunde koka så godt kaffe, som borgmästarinnans Lena. Rådmanskan Klenkvist upphof sin röst och sade:

"Så snart jag får den äran att blifva bjuden hit, så säger min lille gubbe alltid: Nu är du väl glad, mamma lilla, som får den äran att dricka af fru borgmästarinnans "superma" kaffe.

"Ja, Herre Gud!" sade borgmästarinnan, "kaffet kunde väl gå an, endast man vore i stånd att få någon god grädde; men får man någon tår, så är han half sur och tål inte att koka upp en gång —, och Gud välsigne kaffet, om det ej är kokt grädde till, annars smakar det som ett slag vid örat".

"För den saken kan jag gifva råd," sade en liten gumma, som, klädd i neglige och halfhandskar hade sin plats i soffhörnet, och som ingen annan var än enkekaptenskan von Påsken; "om syster bara tar några lutdroppar, som fås på apoteket, och dryper i, så skär det sig icke, det har jag många gånger försökt."

"Det var alltför delikata rån," yttrade stadsfiskalskan Fingerkvist. "Jag förstår inte, huru fru borgmästarinnan får dem så möra?"

"Jo, min lilla fru, det är en liten konst," svarade borgmästarinnan; "jag blandar bara litet potatesmjöl uti och bra med smör, så att det riktigt fräser om järnet — de bli då mörare och liksom bättre, än eljest. Nå, mitt herrskap! nu kommer andra koppen; är det ingen, som vet något att tala om? Lena! bjud kaptenskan; söta, lilla, goda kaptenskan, var så god, lägg för all del sockret uti och tag litet tilldopp; lilla, goda mamsell! krusa inte här, tag för sig, mitt barn, var så god; om herrskapet inte håller till godo med det lilla jag har, så får ni intet mera."

"Borgmästarinnans koppar äro så stora," svarade sällskapet i chorus.

"Det är starkt och godt kaffe," yttrade en, "så att man knappt får dricka mer än en kopp."

"Det kommer så tätt på," yttrade en annan, detacherad röst. Men det blef dock i ordning.

"Har," började mamsell Gallsten och bet en bit af sockerbiten (ty hon drack alltid, för hälsans skull, på bit), "har någon hört något om den där underlige majoren Pistolsvärd, som för många år sedan tog upp en lindansarepojke, där borta vid Sumpmyra? Har någon hört hur den pojken artat sig?"

"Jaha, han har blifvit präst, tror jag," yttrade borgmästaren; "det måtte vara en hygglig präst den."

"Äh ja, en rätt hygglig persedel, min lilla, goda fru borgmästarinna," fortfor mamsellen. "För omkring ett år sedan skickade han ner en Stockholmsjungfru, ett elakt och gement stycke, till sina fosterföräldrar, och befallde dem — ja, mitt herrskap, befallde majoren och fröken, det gamla vapnet — att behandla henne som hon varit af bättre folk; och de voro så rädda för den där pojken, att de rättade sig efter hans befallningar. Hade jag varit som gubben, så hade jag kört människan på dörren och förbjudit herr Stensson, eller hvad han heter, att någonsin komma på min tröskel.'

"Ja, det är förskräckligt, att man kan vara så svag för en landstrykare till pojke, som man tar upp på vägen," suckade fiskalskan Fingerkvist och såg gudnådlig ut.

"Nå, vidare," bad borgmästarinnan, "vidare, mamsell Gallsten'!"

"Jo, vidare, mitt herrskap!" fortfor mamsellen, "vidare uppfostrade de det trollet och lärde henne spela på klaver och tala franska — ha ha ha! —, en sådan där tala franska!"

"Jo, det är just "schiärmant"," sade rådmanskan Klenkvist och slog en knyck på nacken; "det är obegripligt huru oförskämd en sådan en kan vara."

"Och nu är hon en hel dam," fortfor mamsellen, "och nyttjar hatt, gudbevars! liksom en sådan en ej kunde nyttja mössa och stycke; och inte nog därmed: majoren lärde henne tyska och engelska och till och med taljenska, eller italienska, som det också kallas; men hvad händer: när prästen kom hem (han skall ändå se ut, som om han kommit af brättre folk, och predikar rätt bra, den där karlen, fastän han är simpel), så blef han missnöjd med, att mamsellen hans hade fått för mycket bildning, och trätte och grålade och ville inte ha henne, fastän hans fosterföräldrar nödvändigt ville det; ty hur det var, så hade det där flicktrollet smilat in sig både hos majoren och fröken; men Ludvig kände henne bättre, så att han ej tog henne, när han såg, att han inte var tvungen att gifta sig med henne."

"Huru, tvungen, säger mamsellen?" frågade litet hvar.

"Äh ja, det glunkade både hit och dit hvad som kunde vara orsaken till hennes hastiga resa från Stockholm — det såg misstänkt ut," tillade mamsell Galsten, blinkande med ögonen.

"Ack, hvad ändå det är ömkligt, när en präst slår sig i slanger med sådant patrask!" suckade kaptenskan von Påsken; "han är ändå en af ordets tjänare."

"Ja, min goda kaptenska!" sade borgmästarinnan, "allt det där kunde den dåraktige major Pistolsvärd vänta sig förut, jag vet visst att han blef varnad."

"Ja, det felades icke," sade rådmanskan. "Min man sade honom, att han skulle bara få otack till lön; men han brydde sig ej om hvad klokt folk sade, utan följde sitt eget hufvud, och nu har han det, som han har det — som man kokar, får man supa."

"Sina gärningars frukt får man uppskära!" suckade kaptenskan, som ville anses för något heligare och bättre än de andra.

X.

DEN DÖENDE.

Ludvig satt åter i lugn på sin lilla kammare och fördjupade sig i sina böcker. Det var ett litet trefligt rum där han bodde; en fullklädd bokhylla, några taflor af erkändt värde; där borta i hörnet, aflägsnadt såväl från kakelugnen som dörren, stod pianot därvid soffan, och framför det arbetsbordet. Ludvig hade nyligen hemkommit från sitt julbesök hos fosterföräldrarne på Lillehamra. Det hade varit en glädjefest för hans barnsligt känsliga hjärta, men en sak hade på en gång förorsakat honom nöje och missnöje.

Den bildningsgrad, till hvilken de gamle hade sökt lyfta Theodora (och hvari de lyckats), tvärt emot Ludvigs önskan, gjorde honom bekymrad. Theodora var redan så långt öfver sitt stånd, att hon aldrig kunde återföras dit, och man hade således gjort henne en verklig otjänst; man hade ingifvit henne fordringar af lifvet, hvilka man ej var i stånd att tillfredsställa, man hade öppnat för henne en ny värld, där man ej kunde införa henne, emedan hon ej tillhörde den, och hon hade otvifvelaktigt funnit sig lyckligare, om hon för alltid fått stå utanför, utan att ens få kasta en blick ditin.

Ludvig hade väl icke, som mamsell Gallsten påstod, "trätt och grålat" på majoren och fröken för deras välmening, men han hade ej kunnat underlåta att meddela dem sina bekymmer för Theodoras framtid. Då kommo deras suppositioner fram, och då han ej kunde annat än beröfva dem denna illusion, smärtade han djupt de gamla. Ack, de hade hoppats så mycket. Majoren hade mången afton gladt sig åt huru han en gång skulle få gunga ett barnbarn på knät och sedan få dö. Fröken hade så ofta gladt sig åt huru snäll Theodora var i hushållet, huru väl hon tillagade de rätter, som frökens uppmärksamma öga observerat att Ludvig tyckte mest om. Med ett ord, de gamla kände sig bedragna.

Den enda, som ej anade något, var Theodora själf; hon trodde sig göra Ludvig ett nöje, och därför var hon glad, stundom yr, som ett barn, då han hade berömt henne.

Nu satt Ludvig åter hemma hos sig och grep till boken, hans vanliga tillflykt då han förgäfves tänkt på ett ämne och ej fann reda och klarhet, något som han beständigt sökte.

Han satt därför nu och läste och märkte knappt, att en främmande inträdt i rummet, förrän han hörde en sträf och obehaglig röst fråga: "Är det magister Stensson?" Han såg upp, och en gammal hopkrupen gumma, klädd i nästan endast trasor, stod framför honom och väntade på svar.

"Ja, min vän," sade Ludvig och steg upp; "vill ni mig någonting?"

"Ja visst, herr magister; det är en karl där hemma hos mig, som för guds skull bad er komma dit till honom, ty han håller på att dö."

"Hvar bor ni?" frågade Ludvig.

"I Maria församling," var svaret.

"Men hvarför går ni ej då till en af edra egna präster? Han hör ej till min församling."

"Ack jo, kom!" bad gumman; "han bad mig gå till er, det var, mente han, den enda präst han ville höra; herrn skall veta att karlen i sina dagar varit en öfvergifven själ; men nu håller han på att dö, och han ber."

"Det är nog," yttrade Ludvig; "jag följer er."

Kvällen var mörk, kölden skarp och vägen lång. Ändtligen voro de framme, och Ludvig insläpptes i ett halfmörkt rum, där han hörde en människa pusta och klaga.

Har ni sett någon dö? har ni stått bredvid någon dödssäng? Har ni sett denna sista kamp, som förestår oss alla, då pulsarne slå, än nästan som de skulle stanna, än öka hastigheten, liksom de ville skynda undan för döden? Har ni aftorkat kallsvetten på en döende? hört hans sista hviskande bön om nåd och kärlek? Har ni sett hans leende? Döden kommer alltid med ett leende på läpparne; det är blott bröstet, som suckar ut lifvets sorger.

Gumman framsatte ett ljus bredvid sängen och lämnade rummet, skenet föll klart på den kämpandes ansikte, som var blekt, utmärgladt; men ännu brann där eld i de insjunkna ögonen, ännu hvälfde sig tankar inom den breda pannan; snart, snart skulle allt vara förbi.

"Ni har bedt mig komma," sade Ludvig och satte sig bredvid sängen, "jag har kommit till er för att fullgöra min plikt som Guds tjänare."

"Tack, herre," sade mannen med mer styrka än man kunde förmoda; "tack, herre! Ni skall veta," fortfor han afbrutet, "att jag varit en dålig människa i mina dar — och ej mycket brytt mig om präster och bibel; jag tvärtom gjorde gäck af båda delarne och gick ofta i kyrkan för att endast få något att skratta åt, om jag märkte någonting underligt hos prästen; — men jag hörde en gång på er, och från den stunden föll liksom fjäll från mina ögon — ni talade ni, ej bättre än andra — men ni sade det med mening, det kom ur ert hjärta och träffade mig — ni såg så kärleksfull ut, så god — och jag ville ännu en gång se er i ögonen, innan jag dog."

"Om jag kan trösta," sade Ludvig, "så är det icke mig, utan Herren ni har att tacka därför; det är han som talar genom mig, och ber er att uppriktigt bekänna edra synder. Har ni något på hjärtat, så bekänn — i bekännelsen ligger en half ånger och i ångern bönhörelse."

"Ja, jag vill bekänna — jo, herre, jag har mördat, med denna hand mördat en människa. — Förtåtas blodskulder?"

"Ingen skuld," sade Ludvig och ryste, "är så stor, att ej den evigt barmhärtiga fadren vill förlåta den, om du faller ned för hans fot och ångrande ber om hans förbarmande."

"Ja, herre, så tror jag också; men det är ej nog," yttrade den sjuke med förtviflans ansträngning — "det är ej nog — jag har sålt mina barn, sålt dem för penningar, herre — jag har modtagit blodspenningar för dem och dessa ligga och bränna på hjärtat som eldkol."

'Sålt edra barn?" ropade Ludvig och reste sig upp, öfverväldigad af fasa; "sålt edra barn — hvem är ni?"

"'Jag visste väl," stammade gubben, "jag visste väl att äfven du skulle öfvergifva mig — må vara, jag är beredd på mitt öde."

"Nej," sade Ludvig, "jag öfverger dig icke; hvilka voro dina barn?"

"Jo — det var en gosse och en flicka; flickan var den sista jag sålde; men det var strax innan jag hörde dig predika, och jag ångrade mig, och det var i ångsten jag mördade — mördade den som ville köpa henne utaf mig."

Ludvig betraktade den gamle med forskande blickar, det var Theodoras far. "Nå, än gossen?" frågade han dårrande.

"Gossen, åh, det var långesedan, honom lämnade jag till en lindansare; kanske han brutit ihjäl honom."

"Barmhärtige Gud!" ropade Ludvig och störtade ned bredvid sängen och dölja sitt hufvud vid den döendes bröst.

"Jaså, du tror då," ropade gubben, hvars sista krafter tycktes försvunna genom ansträngningen; "således ingen nåd, ingen försoning för mig, arme syndare."

"Låtom oss bedja," hviskade Ludvig — "låtom oss bedja!" Och båda blandade sina böner tillsammans, mördaren och hans son.

"Ångrar du dig, gamle man?" sade slutligen Ludvig; "ångrar du djupt din synd och dina brott?"

"Ja, inför Gud, det gör jag," hickade denne.

"Är det något du önskar, vore det något, som kunde lugna din sista strid?" sade Ludvig ännu knäböjande. "Gamle man, älskar du dock dina barn, så som du vill att Gud skall älska oss alla?"

"Ja, hviskade gubben allt mera oredigt och matt, "ja —"

"Dina barn lefva, de lefva båda, de äro lyckliga. Gud, den barmhärtige Guden, har gjort hvad du försummat, har varit dem en fader, och den fadern förskjuter ej sina barn."

Den gamle brottslingen smålog och dödens glasglans bredde ett flor för hans blickar, men de bristande ögonen stodo orörligt fästade på den unge mannen, som låg knäböjd vid hans säng. Gubben andades tungt. "Är du den Ludvig?" frågade han slutligen, liksom dödens ängel förestafvat honom denna fråga.

"Ja, min far, här är jag," hviskade ynglingen och böjde ner sitt hufvud.

"Gud välsigne dig, Ludvig," rosslade gubben och lade sin blodsudlade hand på ynglingens hufvud. Det var slut.

XI.

MISSFÖRSTÅND.

Det finnes en kraft, som liksom ej tillhör människosjälen själf, utan tyckes inympas på den utifrån. Denna kraft är den kristnes mod i olyckan och pröfningen. Så var det äfven med Ludvig. Den hulde ynglingen, som var så böjlig, så vek och så känslig, hvars hela lefnad var en fortsatt dröm om kärlek och försoning, böjde sig, men bröts ej genom denna upptäckt. Han såg däri något straff, icke någon olycka, utan en nåd, en fröjd kommen genom en högre makt. Denna tanke gjorde honom lugn och glad. Han var sig lik, icke ett spår af den hemska nattens sorgliga minnen tycktes hafva intryckt sig i hans sinne. Han fasade ej för att vara en mördares son; ty han tänkte: "Jag skall söka försona hvad min far brutit."

Hans umgänge med Adolf hade en längre tid varit afbrutet. Ludvig trodde att Adolf undvek honom för att ej beständigt påminnas om Theodora, och han sökte därför icke mera Adolfs sällskap.

En tid hade således förflutit utan att de båda vännerna talat vid hvarandra, då en dag Adolf inträdde i hans rum.

Adolfs sätt att vara hade likväl undergått en stor förändring. Han sade intet, utan satte sig ned midt framför Ludvig och betraktade honom utan att säga ett ord. Ludvig å sin sida såg förundrad den mörka blick, som hans vän kastade på honom. "Hur är det med dig, Adolf?" frågade han slutligen; "du är sorgsen, är det icke så?"

Adolf hånlog. Det var ett grufligt uttryck i detta leende, det var smärta, föraktt och tillika löje i denna dragning på munnen.

"Tala då. Adolf, jag besvär dig," ropade Ludvig; "huru är det med dig, är du sjuk?"

"Ja, sjuk, Ludvig," yttrade slutligen Adolf enstafvigt, "'sjuk in i själen, ha ha. Men hvad intresserar det dig — nåh väl, du har alltid sagt mig hvad jag bör tänka om saker och ting, säg mig, hvilken är den största sorg en människa kan lida?"

"En besynnerlig fråga, Adolf," yttrade Ludvig; "du är ej frisk — hvilken olycka har händt dig, rik, förnäm, med de djärfvaste förhoppningar — hvilken af dessa har slagit fel?"

"Äh, intet mer än alla. Nå, Ludvig, hvilken är den största olyckan, den, som förkrossar hjärtat, som ger oläkliga sår — du visste det förr, vet du det äfven nu?"

"Jag förstår ej din mening," sade Ludvig; "men lugna dig — låtom oss tala som vänner."

"Vänner, ha, ha, ha!" skrattade Adolf vildt.

"Du hånler, Adolf; hvad menar du?" frågade Ludvig, bekymrad för sin väns förstånd.

"Du sade själf en gång: det hårdaste, som kan drabba ett människohjärta, är att en gång

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsflocken—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg — Att bereda sjukhöns för marknaden—Hönsens sjukdomar.

2dra Afd.: Ankor — Ankskötsel — Gäss—Gässkötseln— Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

730-734 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för järnvägarne eller för andra ändamål, kan upptagas som homestead af en person som helst, som är huvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som ligger af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORY,

Vice Inrikesministers.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.